

Skønne mennesker. Hver især kæmper de med forskellige former for undertrykkelse. Foto: Les Films du Nouveau Monde

Kvindelig instruktør skaber bevægende og smukt filmisk mesterværk om homo- og kvindefrigørelse i Marokko

Ole Blegvad

Det er ikke hverdagskost, at der kommer en film om homo- og kvindefrigørelse fra et land, hvor 99 procent af befolkningen er muslimer. Filmen er her nu. Med *Den Blå Kaftan* har den kvindelige, marokkanske instruktør Maryam Touzan endda skabt et nærværende mesterværk om frigørelse.

Filmens tre hovedpersoner er ægteparret Halim og Mina, der driver en kaftanbutik sammen med den unge lærling Youssef. Filmen kører i to spor. Mina er syg af kræft, og Halim bliver forelsket i Youssef. Fra nærbillede til nærbillede kommer vi helt tæt på de tres hverdag, hvor passionen for skrædderfaget og stoffets håndværk bliver symboler på vores liv som mennesker.

I takt med Halims fascination af Youssef kæmper Mina med sin kræft, men også for retten til at være selvstændig kvinde. Til at gå på café og til at danse. Halim hjælper sin syge kone, men har – oplever vi, når han er i hammam – altid haft et øje til sit egen køn. Youssef får homoseksualiteten ud af skabet.

I den lille nære historie, helt ind i silketrådene, fortælles den store. Filmens eneste store totalbillede viser en kirkegård. Her ligger alle de døde, som har levet med undertrykkelsen frem for den frihed, som Halim, Mina og Youssef kæmper for.